

Animal Therapy

รักเราไม่ใช่สารคดีสัตว์โลกนะคะครับ!

3

21+

BOY'S
LOVE

ภูนาเร เขียน • arphanan แปล

Animal Therapy
รักเราไม่ใช่สารคดีสัตว์โลกนะครับ!
เล่ม 3

พูนาร เขียน
arphanan แปล

เรื่องราวความรักที่เกิดขึ้นแบบรักแรกพบ
ของนักศึกษาหนุ่มคณะวรรณกรรม
กับหนุ่มรุ่นน้องคณะเคมีผู้แสนน่ารักน่าเอ็นดู
เมื่อวันหนึ่งความลับของหนุ่มรุ่นน้องถูกเปิดเผย
ทั้งคู่จะจัดการกับความลับนี้ และจะประคองความรักนี้
ให้ลงเอยด้วยความสุขสมหวังได้อย่างไร
ต้องติดตามอ่านในเรื่อง

ANIMAL THERAPY Vol. 3

By Dunarae

Copyright © 2019 Dunarae All rights reserved

Thai language copyright © 2021 Amarin Printing and Publishing PCL.

Thai language edition arranged with SOMY MEDIA INC through Eric Yang Agency Inc.

รักเราไม่ใช่สารคดีสัตว์โลกนะครับ! เล่ม 3 ผลิตโดย *Peony Publishing*
สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148, 4926, 4837 โทรสาร 0-2434-3555,
0-2434-3777, 0-2435-5111 E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับ
วีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-4071-6

คำนำสำนักพิมพ์

นิยายเรื่อง Animal Therapy หรือ **รักเราไม่ใช่สารคดีสัตว์โลกนะครับ!** เป็นนิยายขนาดสั้นจากปลายปากกานักเขียนดังของเกาหลีทั้งสามท่าน นิยายชุดนี้ประกอบด้วยสามเรื่องสามรส ที่รับประกันความน่ารักและความร้อนแรง จนต้องฟินจิกหมอนกันไปข้างหนึ่ง

นิยายเล่มแรก เป็นเรื่องราวของชาวสัตว์สามสายพันธุ์ คือ ปลาการ์ตูนจอมมึน ปลาหมึกยักษ์ผู้อ่อนโยน และนกกนางวลปากร้าย ความสัมพันธ์ของเพื่อนสนิทคิดไม่ชื่อทั้งสามจะเป็นอย่างไร ต้องไปติดตามกันในเล่มนะค่ะ แต่รับประกันว่าไม่มีผิดหวังแน่นอน

นิยายเล่มที่สอง เป็นรักรสหวานที่เจือด้วยความแซ่ระดับพริกสิบเม็ด เพราะเรื่องนี้คือเรื่องราวของกระต่ายหนุ่มขี้เหิน และเสือหนุ่มรุ่มร่าม แต่ความรักแสนร้อนแรงของทั้งคู่ต้องชะงัก เมื่อหมีหนุ่มรุ่มร่ามอีกคนก็อยากกระโดดเข้ามาร่วมกระดานความรักครั้งนี้ด้วยท้ายที่สุดแล้ว ใครกันที่จะได้ครองหัวใจกระต่ายหนุ่มคนนี้

และนิยายเล่มสุดท้ายของชุดนี้ เป็นเรื่องราวความรักของสองหนุ่มนักศึกษา จะเป็นอย่างไรเมื่อวันหนึ่งเขาพบความจริงว่า

แฟนหนุ่มร้อนรุ่มมีความลับสุดพิเศษซุกซ่อนอยู่ ความลับนี้จะทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่แปรเปลี่ยนไปได้หรือไม่ หรือจะทำให้ความรักครั้งนี้ลุ่มหลงและล้าลึกมากกว่าเดิม

เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา Peony ของเชียวชนทุกท่านไปร่วมสนุกกับนิยายทั้งสามเรื่องนี้กันได้เลยค่าะ

PEONY

รักเราไม่ใช่สารคดีสัตว์โลกนะครับ!

เล่ม 3

อิคยงมีเรื่องกังวลอยู่หนึ่งอย่าง เรื่องที่ว่ามันก็คือชอบ คนรักของเขา
นั่นเอง

ความสัมพันธ์ของพวกเขาตอนนี้ก็คบหากันมาเกิน 100 วันแล้ว ชอบนะ ไม่ว่าจะมองแบบใช้เหตุผล หรือไม่ใช่เหตุผลเขาก็เป็นคนที่สมบูรณ์แบบมากคนหนึ่ง เขาตัวสูงประกอบกับไหล่กว้าง แถมขาที่ยาว เรียกได้ว่าเป็นรูปร่างที่ดีและหาได้ยาก แล้วก็นะ ถึงตัวจะสูงแบบนั้น แต่ใบหน้าของเขากลับน่ารัก แถมยังอ่อนโยนมากด้วย เวลาที่ชอบมองใครสักคนด้วยดวงตากกลมโตนั้น คนเหล่านั้นก็จะรู้สึกว่าจะต้องทำอะไรสักอย่างให้ชอบเสียแล้ว ชอบนะมีลูกตากกลมสวยที่ดึงดูดใครมากมายขนาดนั้นเชียวละ

แต่ว่านะ เพราะคนรักที่ดีคนนี้ทำให้อิคยงต้องเจอเรื่องที่ทำให้เขาหยุดใส่ใจไม่ได้สักที มันเป็นเรื่องน่าอายที่เขาไม่สามารถพูดกับชอบตรง ๆ ได้

‘คบกันมาเกิน 100 วันแล้ว... เราค่อย ๆ คืบหน้าไปมากกว่านี้ไม่ได้เหรอ?’

พอคิดได้ตั้งนั้น ไบหุของอิคยงก็แดงระเรื่อขึ้นมา เขาก็ดริมฝีปากของตัวเองขณะลُبไล้หนังสือไปด้วย อุตส่าห์เข้าห้องสมุดเพราะคิดไว้ว่าจะตั้งใจทำรายงานที่ค้างไว้ แต่ก็ยังคิดวุ่นวายอยู่กับเรื่องเดิมซ้ำ ๆ ถึงจะสับสนในตัวเอง แต่อิคยงก็ทำใจและถามย้ากับตัวเขาเองอีกครั้ง

“แต่เรื่องนั้นมันก็ไม่ใช่ว่าปัญหาอะไรนี่ เราเองก็เป็นผู้ใหญ่แล้วทำไมจะกังวลเรื่องพวกนี้ไม่ได้”

ชอบสกินชิพเก่งจะตาย แคเห็นอิคยงก็รีบเข้ามากอดด้วยไบหน้าสดใสเป็นประจำ ยิ่งเวลาไม่มีใครอยู่ในบริเวณนั้น อีกฝ่ายก็จะรีบเข้ามาจูบพร้อมบ๊อง ‘รักนะครับ’ อยู่ตลอดเวลา

แต่น่าแปลกที่ชอบไม่เคยคืบหน้าไปมากกว่าจูบเลยสักครั้งแน่นอนว่ามันก็มีบ้างที่จุ ๆ บรรยากาสนั้นก็แปลก ๆ ขึ้นมาตั้งหลายครั้ง แต่ชอบก็จะกลอกตามองทางนั้นทางนี้ก่อนที่สุดท้ายจะเอ่ยออกมาว่า

“พีครับ ไม่่วงเหรอ? เรานอนกันไหม?”

อิคยงที่คิดถึงเรื่องพวกนั้นไปแล้วจะไม่ให้กำหมัดก็คงไม่ได้ ชอบนะจูบเก่ง หลังจากสำรวจช่องปากของอิคยงด้วยความรักใคร่

จนทำให้ตื่นเต้นมากแค่ไหน แต่สุดท้ายอีกฝ่ายก็จะบังคับให้เขานอนด้วยการบอกว่านอนกันเถอะแล้วก็อดแค่นั้นเลย

อึคยองที่ตัวสั้นเทาถอนหายใจเฮือกใหญ่

‘ไม่หรอก เราก็ต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ด้วยสิ อายุมากกว่าก็ต้องเป็นผู้นำ เด็กตัวเล็กใส่เสื้อแบบนี้จะไปรู้อะไร’

สุดท้ายแล้วอึคยองก็มองข้ามความจริงที่ว่าเด็กตัวเล็กใส่เสื้อคนนั้นสูงเข้าใกล้ 190 เซนติเมตรเข้าไปทุกที แถมยังจวบเก่งมากอีกด้วย

เขาเท้าคางด้วยสีหน้าจริงจังมากขึ้นทุกที นำเองไปเลยจบ ชอบทำตัวน่ารักน่าหมั่นเขี้ยวทุกวันแบบนั้น คงไม่คิดหรอกว่าต้องเริ่มก่อนยังงั้นนะ ตัวเขาเองก็อายุยี่สิบสี่เข้าไปแล้ว เขาจำเป็นต้องเริ่มแต่ะเนื้อต้องตัวคนรักก่อนบ้าง

ว่าแต่แล้วยังไงดีล่ะ?

อึคยองขมวดคิ้วเข้มแน่น

“พีครับ!”

ทันทีที่อึคยองออกมาจากห้องสมุด เขาก็เห็นชอบวิ่งมาแต่ไกล ผมแผ่ของชอบยุ่งเหยิง มีสีแดงกุหลาบระบายอยู่ที่แก้มทั้งสองข้าง อึคยองรู้สึกได้ถึงหัวใจที่กำลังเต้นตึกตัก ตึกตักอยู่ข้างในอก

‘โคตรน่ารัก’

เด็กน่ารักและสดใสราวกับดวงอาทิตย์คนนี้เป็นคนรักของผม
แน่เหวอ

อึคยองทำหน้าที่เหม่อลอยราวกับยังไม่เชื่อว่าเขาคบกับชอบมา
เกิน 100 วันแล้ว ทำให้ชอบพรวดเข้ามาทอดอึคยองที่มีท่าทีแบบนั้น
ทันที เขาได้กลิ่นหอมวานิลลาจากตัวของชอบ อึคยองสวมกอดอีก
ฝ่ายกลับพร้อมกับสุดลมกลืนนั้นตามใจชอบ ทว่าในตอนนั้นเองที่
เขาได้สติขึ้นมา นี่มันหน้าห้องสมุดที่นักศึกษาทั้งหลายเดินเข้าเดิน
ออกนี่นา

“ฮันชอบ ฉันบอกว่ายากอดข้างนอกไง”

อึคยองพิมพ์พาลงผลึกคนตัวสูงกว่าเบา ๆ หวังว่าน้ำเสียงของ
ตัวเองจะไม่ฟังดูเย็นชามากเกินไปนะ โชคดีที่ชอบคลี่ยิ้มสดใส
ออกมาราวกับไม่ได้เจ็บอะไรกับคำพูดของเขาเท่าไรนัก

“ก็ผมชอบพี่มากนี่ครับ”

“ฉันก็ชอบนายเหมือนกัน ชอบมากจนเก็บสีหน้าตัวเองไม่ถูก
ถึงบอกให้อดทนไง”

“โห”

“พอแล้ว พอ”

ใบหน้าของอิคยองแดงก่ำเหมือนมะเขือเทศ ก่อนที่เจ้าตัวจะก้าวเดินไปข้างหน้า ทำให้ชอบต้องรีบตามไปเดินประกบแทบจะในทันทีก่อนเอ่ยถาม

“ทำรายงานเสร็จแล้วหรือครับ?”

“ยัง”

อิคยองคิดกับตัวเองในใจ มัวแต่คิดถึงเรื่องนายเลยไม่ได้ทำอะไรเลย รายงานนั้นก็ด้วย ก่อนจะเอ่ยอีกประโยคออกมา

“ส่วนที่เหลือไว้ทำพรุ่งนี้”

“อ้อ หรือครับ”

“แล้วแพลนนายวันนี้เป็นไงบ้าง”

“ผมก็เพิ่งเลิกคลาสเมื่อกี้ไงครับ”

“แล้ว?”

“อืม แล้วก็...”

ชอบเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มเบาพร้อมกับกำลังร้องเพลง

“ผมก็จะใช้เวลาที่เหลือกับพีเง”

ปกติคนรักของเขาไม่ใช่พวกที่ชอบพูดยั่วคนอื่นเท่าไรนัก ทำให้อิคยองจึงชอบอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง ชอบเบิกตากว้างขณะเอียงหัวไปมาเหมือนกำลังถามว่า ผมพูดจาหวานขนาดนี้ทำไมจึงผมแบบนั้นล่ะ

“จะใช้เวลากับฉันเหรอ?”

“ครับ!”

“ถ้าจั้น...”

อิคยองลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ย

“วันนี้มานอนบ้านฉันแล้วค่อยกลับได้ไหม?”

ชอบชะงักฝีเท้า ทันทีที่แววตาอีกคนดูตกใจ ทำให้อิคยองพูดตะกุกตะกักอย่างลุกลี้ลุกลอน

“ทำไม ทำไมมองแบบนี้ ไม่โอเคเหรอ?”

อิคยองเห็นความตกใจและความเศร้าที่ซ่อนอยู่ในแววตาของชอบ

“เป็นอะไรไป”

“...”

“ฮันชอบ?”

“...”

“ชอบ...”

“จะนอนแป๊ปเดียวหรือครับ?”

จิตสำนึกของอิคยงกำลังถูกทิ่มแทง เพราะตลอดเวลาที่เขาอยู่ในห้องสมุด เขาเอาแต่คิดเรื่องเซ็กส์กับชอบนะสิ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนลามกอยู่คนเดียว อิคยงที่กำลังเคอะเขินพยักหน้าขึ้นลง

“ก็ถ้านายต้องการ”

“ผมต้องการหรือครับ...?”

อีกฝ่ายพูดตามคำของอิคยง แววตาของชอบกำลังสั่นไหว

“พี่อยากทำหรือครับ?”

สีหน้าของอิคยงเคร่งเครียดขึ้นมาทันใด

“อ... อะไร?”

“เซ็กส์นะคะครับ”

“!”

เฮือก!

อึคยองแทบพูดอะไรไม่ออก ชอบวางมือลงบนไหล่เสื้อของชอบ
ก่อนจะค่อย ๆ ก้มหน้าลงต่ำแล้วครวญครางออกมาด้วยน้ำเสียง
หงอย ๆ

“อยากทำเหวอครับ...?”

อึคยองไม่สามารถเข้าใจได้เลยว่าทำไมชอบถึงต้องเศร้าขนาด
นั้น

“ฉันท... ฉันทาก็ดีแหละ คือถ้าได้ทำมันก็ดี... แต่นายไม่ยกนี้
นา”

“อ้อ...”

“ถ้านายไม่ยก ไม่ทำก็ได้นะ”

อึคยองยกมือขึ้นกุมหลังมือของชอบที่กำลังวางอยู่บนลาดไหล่
ของเขา

“เพราะงั้นอย่ามองด้วยสายตาแบบนั้น”

“พี่”

“หือ?”

“ผมมีอะไรอยากจะบอกพี่ด้วย”

แววตาของชอบคลอเบ้าของเหลวใส ๆ เหมือนเขากำลังร้องไห้
อย่างไรอย่างนั้น

“ช่วยรับฟังหน่อยได้ไหมครับ?”

อึ้งย้งที่ยังไม่รู้สถานการณ์ ได้แต่กะพริบตาช้า ๆ

สุดท้ายทั้งสองคนก็เข้ามาในห้องพักของอึ้งย้ง เจ้าของห้องเขี่ย
เสื้อผ้าที่กระจายอยู่เต็มพื้นห้องด้วยเท้า ก่อนจะหันไปหาชอบที่
สีหน้าอึมครึมมาตั้งแต่เมื่อสักครู่นี้ลง สุดท้ายชอบก็มุ่นหน้า ยอม
นั่งคุกเข่าลงที่พื้นห้อง

“ทำไมคุกเข่าแบบนี้ มันสบายหรือ...?”

“สบายใจมากเลยครับ”

“แต่ฉันไม่สบายใจนะ”

อึ้งย้งเอื้อมมือไปจับไหล่ชอบ

“อย่านั่งแบบนี้ แล้วไปนั่งบนเก้าอี้เถอะ”

“...”

“นะ?”

อึคยองเอ่ยร่าวกับขอร้อง ก่อนที่เขาจะหันไปเห็นว่าจู่ ๆ ก็มีหยดน้ำร่วงหล่นลงมาบนเขาของชอบ อึคยองเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ก่อนจะพิจารณาใบหน้าของคนรัก ชอบกำลังกัดริมฝีปากของตัวเองในขณะที่หยาดน้ำตามากมายไหลออกมาไม่หยุด ด้วยความที่ อยู่ ๆ ชอบก็ร้องให้ออกมา อึคยองจึงพูดด้วยน้ำเสียงตกใจ

“อะไรกัน ร้องให้ทำไม!”

“...”

“ท..ทำไมเป็นแบบนี้ เพราะฉันพูดแบบนี้เลยร้องให้หรือ?”

“...”

“ฉัน ฉันผิดไปแล้ว ฉันไม่รู้ว่ามันจะทำให้นายกัลวขนาดนี้”

“เปล่าครับ”

“หือ?”

“ไม่ใช่ความผิดของพี่หรอก ผมกลับชอบเสียอีกที่พี่ชวนให้เรามีเซ็กส์กัน”

ฉันไม่ได้พูดตรง ๆ ว่า “เซ็กส์” สักหน่อย

อึคยองผะไปชั่วครู่ ขณะที่หน้าของเขากำลังร้อนวูบวาบ

ชอบเงยหน้าขึ้นก่อนจะหันไปทางอิคยองที่แก้มสองข้างเริ่มแดง
ระเรื่อ แววตาของคนตัวโตกว่ายังคงฉายแววเศร้าขณะที่หยาดน้ำตา
ก็ยังคงหยดตึง ๆ

คนที่ตกอยู่ในความเงียบบ่อนก็คืออิคยองนั่นเอง

“ถ้าฉันทำไมถึงร้องไห้...”

สุดท้ายก็มีเสียง ‘ฮึก’ เล็ดลอดออกมาจากปากของชอบ อิคยอง
คิดในใจว่าไม่ได้การแล้ว เขาตัดสินใจยกมือขึ้นตบแผ่นหลังกว้าง
ของชอบเบา ๆ เจ้าคนตัวโตกว่าปาดน้ำตาด้วยหลังมือของตัวเอง
ก่อนจะพึมพำออกมา

“ผมกลัวว่าพี่จะเกลียดผมครับ”

“หือ?”

“ถ้าพี่บอกเลิก ผมจะทำไม ยังไง ว่างครับ?”

“พูดอะไรเนี่ยเด็กบ้า”

อิคยองหัวเราะออกมาเบา ๆ

“แล้วทำไมฉันต้องบอกเลิกนายด้วยล่ะ”

ชอบเอ่ยด้วยดวงตาที่ยังปริ้มไปด้วยน้ำตา

“จริงเหวอครับ?”

“จริงสิ”

อิคยองใช้เรียวนิ้วของตัวเองเช็ดน้ำตาให้ชอบ เป็นเพราะหน้าตาดีมากหรือเปล่านะ ขนาดร้องให้ยังดูเปล่งประกายขนาดนี้

“ทำไมฉันต้องพูดอะไรแบบนี้กับนายด้วยล่ะ?”

ทันใดนั้นชอบก็กำนิ้วของอิคยองที่กำลังเช็ดน้ำตาของเขาไว้แน่น ก่อนจะเอาก้ามมาแนบลงที่ฝ่ามือของอิคยองแล้วเอ่ยถาม

“จริงเหวอครับ?”

อ้าก!

อิคยองกิริตร้องอย่างชอบใจข้างใน

เจ้าเด็กเจ้าเล่ห์เอ๊ย! ยิ่งทำอะไรแบบนี้ยิ่งน่ารัก

อิคยองอยากจะจับก้ามของชอบมากดจูบรัว ๆ แต่สถานการณ์ในตอนนี้นั้นค่อนข้างจะตึงเครียด เขาจึงต้องอดทนไว้ แล้วเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงสุขุม พยายามให้จริงจังที่สุดเท่าที่จะทำได้

“แนนนอน”

ชอบกะพริบตาช้า ๆ เขามองอิคยองประหนึ่งกำลังหวานเสกน้ก่อนจะค่อย ๆ ญก้ามไปมาที่ฝ่ามือของอิคยอง

“พี่อิคยอง”

ชอบจุมพิตลงบนฝ่ามือของอิคยอง ทำให้เจ้าตัวเผือกขยับนิ้วไป
มาเพราะสัมผัสอันน่าตกใจของอีกฝ่าย แพขนตายาวของชอบหลุบ
ลงต่ำ ก่อนที่เขาจะพึมพำเสียงต่ำ

“ผมมีความลับอะไรอยู่อย่างหนึ่ง”

“อ้อ”

“...”

“...”

“ฮ..ฮีก”

“เดี๋ยว จะร้องให้ทำไมอีก!”

สถานการณ์ที่กำลังคลี่คลายวนกลับมาที่จุดเริ่มต้นอีกครั้ง
อิคยองสวมกอดชอบที่กำลังร้องไห้เสียใจพลางลูบแผ่นหลังของอีก
ฝ่ายเบา ๆ

**หลังจากปล่อยให้เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ชอบที่ดูสงบลงมากกว่า
ก่อนหน้านี้ก็เอื่อยขึ้น**

“จริง ๆ แล้วผมมีอะไรบางอย่างที่แปลกกว่าชาวบ้านครับ”

ชอบนั่งลงตรงหน้า ในขณะที่อึคยองที่นั่งขัดสมาธิตั้งแต่ก่อน
หน้านี้ได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ

หมายถึงอะไรกันเนี่ย?

ชอบไม่กล้าแม้แต่สบตากับอึคยอง ได้แต่พึมพำเบา ๆ

“ผมไม่รู้ว่าจะพูดได้เต็มปากมัยถ้าบอกว่ามันเหมือนสัตว์”

อึคยองเอียงหัว

‘หมายถึงเวลามีเซ็กส์จะเหมือนสัตว์หรือ...?’

ชอบที่พอจะอ่านสีหน้าของอึคยองออกريبا่สายหัว

“ไม่ได้หมายความว่ากลางวันเป็นอย่าง กลางคืนเป็นอีกอย่าง
นะคะ”

“กลางวันเป็นอย่าง กลางคืนเป็นอีกอย่างหมายความว่ายังไง?”

“หมายถึงตอนกลางวันอ่อนโยน ซื่อๆ แต่ตอนกลางคืนยั่วยวน
เซียวเรื่องบนเตียงไงครับ คำนี้มันดังมากในเน็ตนะ... พี่ไม่รู้หรือ?”

“ก็เดี๋ยวลองเสิร์ชในโทรศัพท์ก็ได้ แต่ว่านายนะ หมายถึงนิสัย
นายเหมือนสัตว์หรือ?”

ชอบถอนหายใจ

“ไม่ได้หมายถึงนิสัยครับ”

“ถ้าจั้นหมายถึง?”

ชอบลุกขึ้นจากที่นั่งเพื่อไปปิดหน้าต่าง ก่อนจะดึงม่านลง ปิด
กั้นไม่ให้เห็นข้างนอกอย่างสมบูรณ์แบบ

“พีครับ”

ชอบขยี้เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนของตัวเองจนยุ่งเหยิงพลงเอ๋ย
เสียงต่ำ

“ดูสิครับ”

‘อะไร?’

อึคยองที่กำลังจะเอ๋ยถามเป็นอันต้องกลืนทุกคำพูดลงคอ
เพราะอยู่ ๆ ก็มีอะไรบางอย่างสีน้ำตาลอ่อนโผล่ขึ้นมาจาก
ศีรษะของชอบ

มันรูปร่างเหมือนภูเขากำลังตั้งขึ้น

หูนั้นเอง

นั่นมันหูหมานี่!

“หือ?”

อึคยองเหม่อลอย

“หือ?”